

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศสำหรับนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านร่องน้ำ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงจำนวน 30 คน และนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงจำนวน 30 คน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถแบ่งการวิเคราะห์เป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

- 1.1 ลักษณะส่วนบุคคล
- 1.2 ลักษณะสภาพแวดล้อม

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลการจัดการเรียนรู้ทักษะชีวิต ประกอบด้วย

- 2.1 ความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ
- 2.2 ความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ
- 2.3 ทักษะการปฏิเสธการต่อรองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคาม

ส่วนที่ 3 ผลการติดตามพฤติกรรมนักเรียนหลังสิ้นสุดการอบรมทักษะชีวิต 2 สัปดาห์ ประกอบด้วย ข้อมูลสัมภาษณ์ของ นักเรียน ผู้ปกครอง ครูฝ่ายปกครอง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ลักษณะส่วนบุคคล ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งในกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มไม่เสี่ยงจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

ลักษณะส่วนบุคคล	กลุ่มเสี่ยง		กลุ่มไม่เสี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	17	56.7	18	60.0
หญิง	13	43.3	12	40.0
รวม	30	100.0	30	100.0
อายุ (ปี)				
13 ปี	11	36.7	13	43.3
14 ปี	16	53.3	14	46.7
15 ปี	3	10.0	3	10.0
รวม	30	100.0	30	100.0
จำนวนเงินที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวในขณะ มาโรงเรียน				
15 – 20 บาท	13	43.3	5	16.7
21 – 25 บาท	9	30.0	17	56.7
26 – 30 บาท	3	10.0	7	23.3
31 – 35 บาท	5	16.7	1	3.3
รวม	30	100.0	30	100.0
รายได้พิเศษด้วยตนเองในขณะศึกษา				
ไม่มี	26	86.7	22	73.4
มีรายได้พิเศษจากการรับจ้าง	4	13.3	4	13.3
มีรายได้พิเศษจากทางอื่น ๆ	-	-	4	13.3
รวม	30	100.0	30	100.0

ตารางที่ (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	กลุ่มเสี่ยง		กลุ่มไม่เสี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บุคคลที่นักเรียนปรึกษาเป็นคนแรกเมื่อมีปัญหา				
ไม่ว่าเรื่องใด				
พ่อแม่	5	16.7	4	13.3
เพื่อน	15	50.0	16	53.4
ครู	10	33.3	10	33.3
รวม	30	100.0	30	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มเสี่ยงเป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.7 ส่วนนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงเป็นเพศชายจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีอายุระหว่าง 13 – 15 ปี โดยนักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีอายุ 14 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมา มีอายุ 13 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 ส่วนนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงมีอายุ 14 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 รองลงมา มีอายุ 13 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 นักเรียนกลุ่มเสี่ยง ได้รับเงินค่าใช้จ่ายส่วนตัวในขณะมาโรงเรียน 15 – 20 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 ในขณะที่นักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง ได้รับเงินเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวในขณะมาโรงเรียน 21 – 25 บาท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.7 นักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงส่วนใหญ่ไม่มีรายได้พิเศษด้วยตนเองในขณะศึกษาโดยนักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 และนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงมีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 สำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีรายได้พิเศษด้วยตนเองในขณะศึกษามีรายได้พิเศษจากการรับจ้าง เช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง และบุคคลที่นักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงปรึกษาเป็นคนแรกไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด คือ เพื่อน โดยมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ในกลุ่มเสี่ยง และจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.4 ในกลุ่มไม่เสี่ยง ตามลำดับ

1.2 ลักษณะสภาพแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งในกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มไม่เสี่ยงจำแนกตามลักษณะสภาพแวดล้อม

ลักษณะสภาพแวดล้อม	กลุ่มเสี่ยง		กลุ่มไม่เสี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ที่พักอาศัยขณะศึกษา				
บิดามารดา	24	80.0	26	86.7
ญาติ	6	20.0	4	13.3
รวม	30	100.0	30	100.0
สถานภาพของบิดา				
ยังมีชีวิตอยู่	25	83.3	24	80.0
เสียชีวิต	5	16.7	6	20.0
รวม	30	100.0	30	100.0
สถานภาพของมารดา				
ยังมีชีวิตอยู่	25	83.3	27	90.0
เสียชีวิต	5	16.7	3	10.0
รวม	30	100.0	30	100.0
เพื่อนสนิทชอบเที่ยวกลางคืน				
ไม่ไป	13	43.3	-	-
ไป	2	6.7	19	63.3
ไปเป็นบางครั้ง	15	50.0	11	36.7
รวม	30	100.0	30	100.0
ได้รับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์				
ไม่	4	13.3	28	93.3
ได้	26	86.7	2	6.7
รวม	30	100.0	30	100.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะสภาพแวดล้อม	กลุ่มเสี่ยง		กลุ่มไม่เสี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีความจำเป็นที่ต้องเรียนเกี่ยวกับวิธีป้องกัน				
ทางเพศ				
ไม่จำเป็น	4	13.3	2	6.7
มีความจำเป็น	26	86.7	28	93.3
รวม	30	100.0	30	100.0
แหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิธีป้องกัน				
การถูกคุกคามทางเพศมากที่สุด				
ทีวี	5	16.7	5	16.7
หนังสือพิมพ์	5	16.7	6	20.0
ครู	15	50.0	14	46.6
อินเทอร์เน็ต	5	16.6	5	16.7
รวม	30	100.0	30	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงพักอาศัยอยู่กับบิดามารดามากที่สุด มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 ในกลุ่มเสี่ยงและมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 ในกลุ่มไม่เสี่ยง บิดาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ยังมีชีวิตอยู่เป็นส่วนใหญ่ มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ในนักเรียนกลุ่มเสี่ยง และมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 ในนักเรียนกลุ่มเสี่ยง เช่นเดียวกับมารดาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นส่วนใหญ่ มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ในนักเรียนกลุ่มเสี่ยง และมีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.0 ในนักเรียนกลุ่มเสี่ยง

เพื่อนสนิทของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่ขวกลางคืนเป็นบางครั้งจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือไม่ชอบที่ขวกลางคืน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 ในขณะที่เพื่อนสนิทของนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงชอบไปที่ขวกลางคืนจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.3 รองลงมาคือไปที่ขวกลางคืนเป็นบางครั้ง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7

นักเรียนกลุ่มเสี่ยงได้รับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 ในขณะที่นักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงไม่เคยได้รับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3

นักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงคิดว่ามีความจำเป็นที่ต้องเรียนเกี่ยวกับวิธีป้องกันทางเพศ โดยจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 ในนักเรียนกลุ่มเสี่ยง และจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 ในนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง

นักเรียนกลุ่มเสี่ยงได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิธีป้องกันการถูกคุกคามทางเพศจากครูมากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ จากทีวี หนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ต ส่วนนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิธีป้องกันการถูกคุกคามทางเพศจากครูมากที่สุด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6 รองลงมา คือ จากหนังสือพิมพ์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลการจัดการเรียนรู้ทักษะชีวิต

2.1 ความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ ก่อนเข้ารับการอบรมและหลังเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงด้วยสถิติ Paired t - test ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ ก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง

กลุ่มตัวอย่าง/คะแนน	N	$\bar{x}$	SD	t-value
กลุ่มเสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.93	0.27	12.401**
หลังเข้ารับการอบรม	30	3.97	0.44	
กลุ่มไม่เสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.75	0.31	12.755**
หลังเข้ารับการอบรม	30	4.07	0.69	

** p< .01

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงสูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศ หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกละเมิดทางเพศของนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงสูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.07

2.2 ความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ ก่อนเข้ารับการอบรมและหลังเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มไม่เสี่ยงด้วยสถิติ Paired t - test ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ ก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง

กลุ่มตัวอย่าง/คะแนน	N	$\bar{x}$	SD	t-value
กลุ่มเสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.80	0.38	12.052**
หลังเข้ารับการอบรม	30	3.60	0.25	
กลุ่มไม่เสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.95	0.33	14.380**
หลังเข้ารับการอบรม	30	3.80	0.30	

** $p < .01$

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงสูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และคะแนนเฉลี่ยความตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเรื่องการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยง สูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.80

2.3 ทักษะการปฏิบัติการต่อรอง

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการปฏิบัติการต่อรอง ก่อนเข้ารับการอบรมและหลังเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มไม่เสี่ยงด้วยสถิติ Paired t - test ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการปฏิบัติการต่อรอง ก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มไม่เสี่ยง

กลุ่มตัวอย่าง/คะแนน	N	$\bar{x}$	SD	t-value
กลุ่มเสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.96	0.35	11.473**
หลังเข้ารับการอบรม	30	3.65	0.30	
กลุ่มไม่เสี่ยง				
ก่อนเข้ารับการอบรม	30	2.95	0.34	9.058**
หลังเข้ารับการอบรม	30	3.49	0.28	

** $p < .01$

จากตารางที่ 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการปฏิบัติการต่อรอง หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงสูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และคะแนนเฉลี่ยทักษะการปฏิบัติต่อรอง หลังการเข้ารับการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนกลุ่มไม่เสี่ยงสูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยก่อนเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 และหลังเข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.49

ส่วนที่ 3 ผลการติดตามพฤติกรรมนักเรียนหลังสิ้นสุดการอบรมทักษะชีวิต 2 สัปดาห์ ประกอบด้วย ข้อมูลสัมภาษณ์ของ นักเรียน ผู้ปกครอง ครูฝ่ายปกครอง ดังนี้

ผลการสัมภาษณ์นักเรียน

นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจความหมายของการคุกคามทางเพศมากขึ้น รู้จักแยกแยะว่า การคุกคามทางเพศนั้นมิได้หมายถึงเฉพาะการกอด จูบ ลูบคลำ แต่ะเนื้อต้องตัวเท่านั้น ซึ่งรวมไปถึง การใช้คำพูด ใช้สายตาทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงทำให้เด็กนักเรียนได้รู้จักการระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น ขณะที่ผู้วิจัยได้คุยกับนักเรียนกลุ่มหนึ่งถึงเรื่องการคุกคามทางเพศนักเรียนชื่อนุ่นก็พูดขึ้นว่า “ครูคะ หนูไม่ชอบนายป๋มเลยคะเวลาเขาเดินผ่านพวกหนู เขาชอบจับก้นพวกหนูๆ จะดีก็ไม่กล้าเพราะมันตัวใหญ่พวกหนูไม่ชอบเลยคะ” ผู้วิจัยเลยอาสาจะช่วยเหลือแก้ปัญหาให้ จะเห็นได้ว่าทุกคนก็ไม่ปรารถนาให้ใครมาละเมิดสิทธิส่วนบุคคลแต่นักเรียนก็หาทางออกโดยให้ผู้ที่จะปกป้องได้ช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหา เช่น ครู หรือ ผู้ใหญ่

เมื่อผู้วิจัยถามถึงการตั้งเป้าหมายในอนาคตของนักเรียนเมื่อจบ ม.3 แล้วจะไปทำอะไรซึ่งมีนักเรียนหลายคนอยากเรียนต่อด้านสายอาชีพแต่ก็ห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายเพราะเด็กส่วนใหญ่ฐานะไม่ค่อยดีรายได้ครอบครัวไม่แน่นอน เหตุผลที่อยากเรียนสายอาชีพเพราะจบมาแล้วหางานง่ายเพื่อจะช่วยเหลือครอบครัว บางคนก็อยากเป็นครู อยากสอนหนังสือ อยากเป็นหมอจะได้รักษาคนไข้ รักษาพ่อแม่ แสดงให้เห็นว่าทุกคนตั้งเป้าหมายในชีวิตของตนเองเพื่อมีชีวิตที่ดีขึ้น

ส่วนนักเรียนที่ชอบการไปเที่ยวนักเรียนส่วนใหญ่ก็จะตอบพร้อมกันว่าไปซื้อของตลาดนัดก็จะกลับบ้าน ส่วนวันหยุดก็ไปรับจ้างเก็บลำไยได้วันละ 120 บาท เพราะครูเจ้าหน้าที่ออมทรัพย์โรงเรียนก็เคยพูดคุยกัน ระยะนี้นักเรียนมีเงินมาฝากออมทรัพย์ของโรงเรียนเพิ่มขึ้นเพราะเด็กมีรายได้จากการรับจ้างเก็บลำไย นักเรียนหลายคนบอกผู้วิจัย พวกหนูอยากจะเข้าอบรมอีกเพราะสนุกดีมีความรู้ด้วยได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน วิทยากรใจดีและหลังจากอบรมเพื่อนก็ช่วยกันทำงานของโรงเรียนดีขึ้นโรงเรียนสะอาดขึ้นประธานนักเรียน (เป็นผู้หญิง) ก็ได้พูดคุยกับผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นว่า ช่วงนี้โรงเรียนของเราสงบขึ้นนักเรียนส่วนใหญ่นิสัยดีขึ้น ไม่เห็นใครหนีเรียนหนูว่าถ้าโรงเรียนอยู่ในสภาพนี้ตลอดพวกครูคงสบายใจขึ้นได้เข้าอบรมแบบนี้บ่อยคงจะดี

จะเห็นได้ว่าการติดตามผลนักเรียนหลังจากสิ้นสุดการอบรมแล้วนักเรียนทุกคนสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากการไปอบรมนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันและทำให้นักเรียนกลุ่มเสี่ยงได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดีขึ้น เกิดความตระหนักเห็นความสำคัญ ตัวเองและผู้อื่น มีทักษะในการปฏิบัติดีขึ้น รู้จักคิด วิเคราะห์ จะเห็นได้จากการทำกิจกรรมต่างๆ นักเรียน

กล้าแสดงออก กล้าเสนอความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและของคนส่วนใหญ่เป็นได้ทั้งผู้นำผู้ตามได้

ผลการสัมภาษณ์ของผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองส่วนใหญ่สะท้อนความเห็นภายหลังได้รับการอบรมบุตรหลานของเขาได้มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เช่น วันหยุดก็ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านบางคนก็ไปรับจ้าง กลับบ้านตรงเวลา พุดจากับพ่อแม่ไพรเราะขึ้นจากคำพูดของนักเรียนคนหนึ่ง “แม่ดีใจและสบายใจมากขึ้นที่ลูกไม่ไปเที่ยวไหนเลยหลังการอบรม เลิกโรงเรียนก็กลับถึงบ้านช่วยงานบ้าน ทำการบ้าน อ่านหนังสือ ตั้งแต่เช้าไม่ต้องให้ปลุกนอน เมื่อก่อนแม่ทุกข์ใจมาก นอนก็ไม่หลับ เงินให้เท่าก็ไม่พอ เพราะรอลูกกว่าจะกลับบ้านก็ดึก ลูกกลับมาเมื่อไหร่แม่ถึงได้นอน” แม่อยากให้โรงเรียนได้จัดอบรมบ่อยๆ เพราะเด็กจะเชื่อฟังครูมากกว่าพ่อแม่ สำหรับอนาคตของลูกก็ขึ้นอยู่กับตัวเขาถ้าเขาจะเรียนแม่ก็ต้องหาให้และส่งเขาเรียน ส่วนแม่บางคนถ้าลูกจบ ม.3 ก็จะให้ลูกอยู่บ้าน เพราะไม่มีเงินจะส่งเล่าเรียนได้ คงหารับจ้างช่วยแม่ ด้วยสรุปแล้วนักเรียนส่วนใหญ่เมื่อจบแล้วต้องออกไปช่วยเหลือครอบครัว (ไปเรียนต่อการศึกษาในระบบ กศ.น) เพราะพ่อแม่ไม่สามารถส่งเรียนต่อได้ ส่วนนักเรียนที่เหลือก็ไปเรียนสายอาชีพจะเหลือที่จะไปเรียนสายสามัญก็ไม่ถึง 10 คน ด้วยสรุปแล้วหลังการอบรมเด็กส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มีความรับผิดชอบ รู้จักช่วยเหลือตนเองและครอบครัว มีจิตสำนึก ในหน้าที่ตนเองมากขึ้น

ความเห็นของครูฝ่ายปกครอง

หลังจากนักเรียนได้ผ่านการอบรมมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นมาก โดยเฉพาะกลุ่มเสี่ยงปัญหาต่างๆ เช่น การทะเลาะวิวาท การหนีเรียน ขาดเรียน ไม่เข้าห้องเรียน ไปทะเลาะวิวาทกับโรงเรียนอื่นได้ลดลงมาก เด็กมีความรับผิดชอบดีขึ้นทำให้ครูในโรงเรียนพึงพอใจ โดยปกติแล้วทางโรงเรียนก็จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อการปลูกฝังสร้างทักษะชีวิตให้เด็กเป็นพื้นฐานอยู่แล้วแต่การที่เด็กได้ไปเติมเต็มจากการอบรมหรือการใช้เทคนิคความสามารถของวิทยากรและเนื้อหาใหม่ๆ สถานการณ์ปัจจุบันที่ตรงประเด็นในความสนใจของเด็กใกล้เคียงกับการดำรงชีวิตของนักเรียน ประกอบกับเด็กได้รับสิ่งแปลกใหม่ เช่น คณะวิทยากร เนื้อหาและกิจกรรมที่จัดขึ้นจึงทำให้เด็กมีความตั้งใจและสนใจ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้

ส่วนทางโรงเรียนก็มีหลายโครงการที่จัดทำเพื่อช่วยสนับสนุนที่นอกเหนือ จากการเรียนการสอน เช่น โครงการเข้าค่ายคุณธรรมจริยธรรม โครงการโรงเรียนวิถีพุทธ โครงการประชาธิปไตย ในโรงเรียน โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา โครงการสุนทรียภาพดนตรี

และกีฬา และทุกโครงการนักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งในรูปของคณะกรรมการและ
ผู้ร่วมกิจกรรมเพื่อสร้างความเป็นผู้นำ ผู้ตามให้กับเด็กด้วย

จะเห็นว่าเด็กทุกคนได้มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มีความรับผิดชอบ มีส่วนร่วม
ในกิจกรรมกลุ่ม ช่วยเหลืองานโรงเรียนดีขึ้น

สรุปผลจากการติดตามจาก นักเรียน ผู้ปกครอง ครูฝ่ายปกครองได้สะท้อนให้เห็นถึง
การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เมื่อสิ้นสุดการอบรมทักษะชีวิตในการป้องกันการถูก
คุกคามทางเพศดีขึ้น จึงเป็นที่พอใจของบุคคลที่ทุกฝ่ายรวมถึงตัวนักเรียนเอง นักเรียนมีความรู้
ความเข้าใจในเนื้อหา เกิดความตระหนักเห็นคุณค่าในตนเอง มีความรับผิดชอบ รู้จักตั้งเป้าหมาย
ในอนาคต รู้จักวิเคราะห์ รู้จักนำความรู้และประสบการณ์จากการไปอบรมนำมาประยุกต์ใช้ในการ
การดำเนินชีวิตประจำวันได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved